

ВИНАГИ СЕ РАДВАЙТЕ, ЗАЩОТО БОГ Е С НАС!

Протоиерей Николай Гурянов

1. Нашият живот е благословен – той е Дар Божий! Ние имаме в себе си съкровище – това е душата ни. Ако я опазим в този временен живот, в който сме дошли като странници, ще наследим Живот Вечен.

2. Нашите мисли и слова имат голяма сила над обкръжаващия ни свят. Молете се със сълзи за всички – за болните, за слабите, за грешниците, за тези, за които няма кой да се помоли. Бог чува молитвите на праведниците. Това, което хората не могат да постигнат с оръжия в ръка, праведниците го постигат с молитвата си.

3. Благодатта Божия ни се преподава в Тайнствата, особено в Светото Причастие. Съединявайте се с Христос толкова често, колкото ви позволява съвестта и покаянието. С любов и вяра пристъпвайте към Господ и Той ще изгори всичко греховно във вас, ще ви избави от всички напасти. И душата ви ще стане по-бяла от сняг – огнено бяла!

4. Не бъдете твърде взискателни към себе си – това е опасно. Това заставя душата към извършване само външни подвизи, без да дава дълбочина. Старайте се внимателно да се напътствате един друг. Говорете, ако сърцето не мълчи - от сърце към сърце. Огледайте се наоколо – цялото творение е благодарно на Господа. И вие живеете така – в мир с Бога.

5. Търсете си приятели на Небето сред светиите. Те никога няма да ви оставят и предадат.

6. Все си търсите подходящи духовници, а за Евангелието забравяте. Имаме си всички общ Духовник – Евангелието, и един Учител – Христос. Даже е обидно да търсим човека, а да забравяме за Господа.

7. Помнете, че всички ние, хората, сме немощни и биваме несправедливи. Учете се да прощавате, да не се обиждате. По-добре се отстриани от причиняващите ти зло, защото насила мил не можеш да станеш.

8. Хората, които са близко до Бога, са мълчаливи и рядко се отварят, тъй като пазят в себе си Божествената тайна, която светът не може да обеме. Веднъж монаси, които посетили Глинския старец схиархимандрит Виталий (Сидоренко), го попитали: „Има ли в нашия двадесети век такива подвижници, за които сме чели в древните патерици?“, той им отговорил: „Те са сред нас - ние ги виждаме, чуваме, с тях сме, но нямаме вярата и послушанието, каквито е имало в древността и затова не можем да ги познаем“.

9. Сам Господ живее в нашето сърце и не е необходимо да Го търсим някъде далеко. Влез в сърцето си и там ще откриеш лестница, която възхожда към Царството Божие. Никога не губете Пасхалната Радост! Винаги се радвайте, защото Бог е с нас! Христос Воскресе, скъпи мои!

Превод от руски език: Валя Марчелова

ДЕЦАТА ТРЯБВА ДА БЪДАТ ОБИЧАНИ

Протоерей Димитрий Пучков

Децата трябва да бъдат обичани. Да не забравяме, че детството е кратко и е важен период в живота на човека. И затова трябва да си е детство – с любовта, с ласките, с възторзите и похвалите, с игрите, играчките, с пакостите и щуротиите. Не може да даваме на детето само това, което е полезно, без да му доставяме това, което е приятно. Ако на детето му е нужен нов пуловер, не е необходимо да му го подаряваме на рождения му ден вместо дългоочаквана играчка. Да, играчката е за забавление, а пуловерът – полезна вещ. Но за „полезните неща“ му предстоят десетилетия живот като възрастен, а краткото детство е време за игри и забавления.

Не бива малкото дете да бъде порицавано заради шумното си поведение в храма - то затова е дете, за да се върти, да шава, да бяга, да си пъха носа във всичко. Достатъчно е родителят да го доведе в храма малко преди момента за причастяване, за да не му стане отегчително и скучно и да не търси шумни начини, за да излезе от това дотегливо състояние.

Не бива да заставяме децата да се каят на изповед заради нежелание да подготвят уроците си, заради нежеланието да ходят на училище и лош успех. Разбира се, училището е важно и необходимо, но е неправилно децата да бъдат обиждани заради небрежно отношение към учебния процес, а още повече това да им бъде вменявано за грях. В края на краищата, и самите възрастни са „заобичали“ училището години, след като са го завършили, а във възрастта на своите деца са влизали в часовете без желание.

— А относно строгостта? – ще попитате вие, нали строгостта е необходима за благочестивото възпитание?

Намирам това за голяма глупост. Каква строгост? Такова нещо не съществува. Съществува неумението да се обича, което някои наричат строгост, сериозност, оскъдност на ласки и похвали, и децата, възпитани в подобна „строгост“, са простичко казано недолюбени! Възпитани без любов, самите те бързо се отучват да обичат. Едни се затварят в себе си, други развиват комплекси, трети се озлобяват. У някои се натрупва подсъзнателна обида на родителите, която рано или късно се прехвърля върху близките им – съпрузи, деца-тези, които са беззащитни по отношение на собствената си любов.

И така, отново повтарям - децата трябва да бъдат обичани! И родителите трябва да им показват тази любов, тя да е очевидна за тях. По-малко да ги нахокват, повече да им обясняват. Да не ги наказват, когато са разгневени. Да не нарушават дадените обещания и да не лъжат защото е „полезно“. Да не се стремят да развиват в малкото човече никакви качества, които са в ущърб на естествената доброта, искреност и честност, каквито едно дете има в пълна мяра. Искрената и разумна родителска любов винаги намира отклик в детското сърце и тогава, когато детето порасне, ще се старее да прави всичко, за да не съгрешава против тази любов!

Превод от руски език: Валя Марчелова

СЕДЕМ СТЕПЕНИ НА ПОКАЯНИЕТО

АРХИЕПИСКОП Иоаникий (Кобзев)

Да се покае човек, означава непременно да промени живота си, да се отвърне от греха и да се върне при Бога!

Първата степен на покаянието е опознаване на самия себе си, влизане във вътрешния свят на собствената душа.

Втората степен е осъзнаване на греховността, повредеността на своята душа. Тази мисъл много добре е изразил Симеон Нови Богослов: „Всеки човек трябва да знае за себе си, че е нищо. Този, който не знае, че е нищо, не може да го спаси и Сам Всемогъщият Бог при всичкото Си желание за това“. Така твърди и свети Исаак Сирий, казвайки: „Блажен е човек, който е познал своята немощ, защото това познание е основа, корен и начало на всяко добротворство“.

Третата степен на покаянието е осъзнаването на своята вина. Всяко самооправдание се разглежда от Църквата като „думи на лукавство“, както се пее и по време на Великия пост: „Не уклони сърдце мое в словеса лукавствия, непщевати вина о гресех“ (Не давай да се отклони сърцето ми към думи лукави за извиняване грешни дела) – Псалом 140, 4 стих.

Четвъртата степен на покаяние е съкрушението и плача за греховете. Ето защо Великият покаен канон на свети Андрей Критски, който четем по време на Великия пост, започва с думите: „*Отде да започна да плача над своя живот преокаян, над своите греховни дела, пресладки Иисусе Христе? Какво ли начало да сложа на моето скръбно ридание?*“ Ако у съкрушаващия се за своите грехове няма сълзи на покаяние, то Църквата определя подобно състояние като жестокосърдечие, както се казва пак в канона: „*Уви, аз многогрешният, който с дела и мисли се оскверних, и нямам ни слъзна капка поради жестокосърдечието си*“.

Петата степен на покаянието се състои в твърдата решимост на каещия се да остави греховния живот и да положи началото на нов. Защото не е достатъчно да бъде осъзнат грехът, но главното е, да бъде възненавидян и човекът да се очисти от него!

Шестата степен на покаянието е изповядването на греховете. Всеки, осъзнал своя грях, го усеща като бреме и желае да се освободи от него. Такова настроение е преживял и свети пророк Давид и го е изразил в псалма: „*Няма мир в моите кости от греховете ми, защото беззаконията ми превишиха главата ми, като тежко бреме ме притиснаха...*“ (Псалом 37:4-5). Това чувство на обремененост от греховете е естествено за човек, както се случва нередко, съвсем невярващи хора в трудни за тях обстоятелства да излеят душата си пред някого, за да им олекне. Затова е и народната поговорка: „Споделена мъка – половин мъка“. Всичко това може да бъде определено като една естествена изповед, породена от естествения закон на съвестта, вложен в душата на всеки човек, започвайки от Адама, за когото е казано: „*И създаде Господ Бог човека от земна пръст и вдъхна в лицето му дихание за живот; и стана човекът жива душа*“ (Битие 2:7). Особеността на църковната изповед се състои в това, че признанието се извършва пред невидимо Стоящия до аналоя с иконата и Кръста Всемогъщ Бог Наш, от Когото чрез свещеника получаваме незабавно опрощение!

Завършващата **седма степен** на покаянието е молитвеното обръщане към Бога за помилване. То изразява нашето смирение пред Бога, признанието в невъзможност да се освободим от властта на греха със собствени сили. Заради това свещеникът, приемащ изповедта ни, преди да прочете разрешителната молитва, се обръща към Бога с умилителната молба Бог да бъде милосърден към каещия се, да му даде начин на покаяние, да го примири и съедини със Светата Си Църква.

Превод от руски език: Валя Марчелова

СВЕТЪТ СЕ КРЕПИ НА МОЛИТВАТА

Свещеник Дмитрий Авдеев

Веднъж на Атон, по време на вечерното богослужение в манастира „Свети Пантелеймон“ се оказах до един възрастен монах. Той стоеше потънал в молитвата и като че ли нищо не можеше да го отвлече. Видях само за малко лицето му. В храма беше достатъчно тъмно, тъй като електрическо осветление там не се ползва, а само светлина от свещите и кандилата. Видът му беше като на осемдесетгодишен, а може би и по-възрастен.

Службите на Атон са продължителни. Стоях, опрял гърба си на стасидията. Към края на службата забелязах, че моят съсед стана нещо безпокоен. Беше взел в ръцете си своята овехтяла черна на цвят чанта и се опитваше да напипа нещо в нея. Чантата беше пълна с много списъци с имена, литургии и още много предмети, за които знаеше само техният стопанин.

Явно се беше разтревожил монахът (точно схиархидякон, както по-късно се изясни), някъде се бяха забутали очилата му, без които не можеше да чете. Тогава старецът протегна към мен няколко тетрадки с имена и тихичко ме помоли да ги чета. Без думи, съвсем внимателно поех списъците.

Помениците представляваха стари, протрити дебели тетрадки в някакви обложки: някои кожени, някои от друг материал. Усещаше се, че старецът беше се постарал немалко, за да ги направи. Дори си помислих в този момент, че и схимникът и неговите поменици външно си приличаха – състарени и намолени, като самия него. На пожълтелите

от времето страници, с почти калиграфски почерк бяха изписани имената на населниците от различни манастири – за здраве и за упокой.

Всичко беше наредено като по глави. В началото на всеки списък – името на манастира; Оптинската пустиня, Почаевската Лавра, Свято -Троицката Сергиева Лавра и т.н... Имената бяха разположени строго йерархични – настоятелят- еди-кой си архимандрит, после благочинният, духовникът, йеромонасите, йеродяконите, монасите. Имаше разни бележки, пояснения, допълнения...

Защо отчето се обърна именно към мен? Не зная... Но съм уверен, че този схимник се моли постоянно за всички знайни и незнайни. И душата му се беше развълнувала и не беше съгласна на тази служба имената да не бъдат поменати- разбира се, това са мои разсъждения. Но несъмнено прекрасно е, че има такива молитвеници!

Завършвайки поменаването на дългите списъци с имена, върнах на стареца неговите „томчета“, а той се наклони пред мен в дълбок поклон.

Да, светът се крепи на молитвата. В света ние живеем нерадиво и безгрижно. А нашето благополучие го „заплащат“ някои със своите духовни подвизи и гореща молитва към Господа! Да им се поклоним доземи.

Превод от руски език: Валя Марчелова